

พระราชบัญญัติ
การจ้างเรือและบริมสิทธิทางทะเล
พ.ศ. ๒๕๓๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๗
เป็นปีที่ ๔๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจ้างเรือและบริมสิทธิทางทะเล จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการจ้างเรือและบริมสิทธิทางทะเล พ.ศ. ๒๕๓๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ เมื่อ พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับแล้ว มิให้นำมาตรา ๓๖ และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑ มาใช้บังคับแก่เรือที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เรือ” หมายความว่า เรือขนาดตั้งแต่หกสิบตันกรอสขึ้นไปที่เดินด้วยเครื่องจักรกลไม่ว่าจะใช้ กำลังอื่นด้วยหรือไม่ก็ตาม และเป็นเรือที่มีลักษณะสำหรับใช้ในทะเลตามกฎหมายข้อบังคับการตรวจเรือที่ออกโดย อาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย

“นายเรือ” หมายความว่า ผู้ควบคุมเรือ

“คนประจำเรือ” หมายความว่า คนที่มีหน้าที่ทำการประจำอยู่ในเรือ

“ลูกเรือ” หมายความว่า คนประจำเรือนอกจากนายเรือ

“น้ำมัน” หมายความว่า น้ำมันดิบ น้ำมันเตา น้ำมันดีเซลหนัก หรือน้ำมันหล่อลื่นซึ่งเป็นน้ำมันแร่จำพวกไฮโดรคาร์บอนที่ไม่สลายตัวโดยง่าย และให้หมายความรวมถึงน้ำมันอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดภาวะมลพิษตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“นายทะเบียนเรือ” หมายความว่า นายทะเบียนเรือหรือผู้รักษาการแทนนายทะเบียนเรือตามกฎหมายว่าด้วยเรือไทย

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ กับให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัติ นี้ หรือกำหนดการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
การจ้างเรือ

ส่วนที่ ๑
บททั่วไป

มาตรา ๖ ห้ามมิให้เจ้านายเรือที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ การกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้ย่อมเป็นโมฆะ

มาตรา ๗ การจ้างเรือให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

บท บัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้ใช้บังคับแก่การจ้างเรือตามพระราชบัญญัตินี้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบท บัญญัติในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ สัญญาจ้างเรือให้ระบุมูลหนี้และจำนวนหนี้ที่จ้างเรือนั้นไว้เป็นประกัน

จำนวน หนี้ตามวรรคหนึ่ง จะระบุจำนวนเงินแน่นอนตรงตัวหรือจำนวนเงินขั้นสูงสุดที่ได้เอาเรือนั้นตรา ไว้เป็นประกันก็ได้ และจะเป็นเงินไทยหรือเงินต่างประเทศก็ได้

มาตรา ๙ จ้างเรือ ให้ครอบคลุมไปถึงเครื่องอุปกรณ์ประจำเรือ และสิ่งของอื่น ๆ ที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีไว้ประจำเรือ ไม่ว่าสิ่งดังกล่าวจะได้มีอยู่แล้วในเวลาที่จะทะเบียนจ้างเรือหรือมีขึ้นในภายหลังก็ตาม ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้จ้างเรือกับผู้รับจ้างเรือจะตกลงกันเป็นอย่างอื่นโดยระบุข้อตกลงนั้นไว้ในสัญญาจ้าง

มาตรา ๑๐ ถ้าเรือที่จ้างสูญหายหรือเสียหาย ให้จ้างเรือครอบคลุมไปถึงสิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้

(๑) ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการกระทำละเมิดที่เป็นเหตุให้เรือนั้นหรือสิ่งของที่สิทธิจ้างเรือครอบคลุมไปถึง สูญหายหรือเสียหาย

(๒) ค่าเสียหายที่สูญหายทั่วไปที่เจ้าของเรือมีสิทธิได้รับเพื่อการสูญหายหรือเสียหายของเรือหรือสิ่งของที่สิทธิจำนองเรือครอบคลุมไปถึง ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

(๓) ค่าสินไหมทดแทนที่เจ้าของเรือมีสิทธิได้รับเพื่อการสูญหายหรือเสียหายของ เรือหรือสิ่งของที่สิทธิจำนองเรือครอบคลุมไปถึงอันเนื่องมาจากการใช้เรือ นั้นทำการช่วยเหลือกู้ภัย

(๔) ค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยเพื่อการสูญหายหรือเสียหายของเรือหรือสิ่งของที่สิทธิจำนองเรือครอบคลุมไปถึงเมื่อเกิดสิทธิเรียกร้องตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้จำนองแจ้งให้ผู้รับจำนองทราบโดยพลัน

ห้าม มีให้ลูกหนี้แห่งสิทธิเรียกร้องซึ่งได้รู้ถึงการจำนองชำระหนี้แก่เจ้าของ เรือนั้น เว้นแต่จะได้บอกกล่าวการชำระหนี้เป็นหนังสือไปยังผู้รับจำนอง และผู้รับจำนองไม่คัดค้านการชำระหนี้เป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับหนังสือบอกกล่าว มิฉะนั้นลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบต่อผู้รับจำนอง

ส่วนที่ ๒

การทำสัญญาและจดทะเบียนจำนองเรือ

มาตรา ๑๑ สัญญาจำนองเรือไทยต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๒ การ จดทะเบียนจำนองเรือไทยให้จดทะเบียนที่ทำการนายทะเบียนเรือประจำเมืองท่า ขึ้นทะเบียนของเรือนั้น โดยให้นายทะเบียนเรือเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่รับจดทะเบียน และให้จดไว้ในสมุดทะเบียนและหมายเหตุไว้ในใบทะเบียน

ใน กรณีที่เจ้าของเรือไทยประสงค์จะจดทะเบียนจำนองเรือของตนที่ทำการนาย ทะเบียนเรืออื่น นอกจากที่ทำการนายทะเบียนเรือตามวรรคหนึ่ง หรือที่สถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลไทย ให้นายทะเบียนเรืออื่นนั้นหรือเจ้าหน้าที่ประจำสถานเอกอัครราชทูตหรือสถาน กงสุลไทย แล้วแต่กรณี เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่รับจดทะเบียนโดยหมายเหตุไว้ในใบทะเบียนแล้วส่งสำเนา ให้นายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือนั้นโดยด่วน เมื่อได้รับสำเนาเช่นนั้นแล้วให้นายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของ เรือจดข้อความนั้นไว้ในสมุดทะเบียน

ให้นายทะเบียนเรือ และเจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการจดทะเบียนจำนองเรือตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๓ ใน กรณีที่ประสงค์จะจดทะเบียนจำนองเรือไทยในขณะที่เรือลำนั้นไม่อยู่ในประเทศ ไทย หรือไม่อยู่ในประเทศ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลไทย ที่จะทำการจดทะเบียน เจ้าของเรืออาจขอให้นายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือนั้นออก ใบแทนใบทะเบียนเรือไทยสำหรับนำไปกับเรือระหว่างเวลาที่นำไปทะเบียนเรือไทยมา จดทะเบียนตามมาตรา ๑๒

การ ออกใบแทนใบทะเบียนเรือไทยตามวรรคหนึ่ง ให้หมายเหตุไว้ในใบแทนดังกล่าวด้วยว่าใช้แทนใบทะเบียนเรือไทยในระหว่างการ ดำเนินการเพื่อจดทะเบียนจำนองเรือดังกล่าวเท่านั้น แต่ให้มีอายุใช้ได้ไม่เกินหกสิบวัน

ใบแทนใบทะเบียนเรือไทยตามมาตรานี้ให้มีผลเสมือนเป็นใบทะเบียนเรือไทยตามกฎหมายว่าด้วยเรือไทย

มาตรา ๑๔ บุคคล ใดเมื่อได้เสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว จะขอตรวจดูทะเบียนจำนองเรือเดินทะเลและเอกสารเกี่ยวกับการจำนองที่นาย ทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือนั้นเก็บรักษาไว้หรือจะขอให้คัด สำเนาทะเบียนจำนองเรือเดินทะเลหรือเอกสารดังกล่าวพร้อมด้วยคำรับรองว่าถูกต้องก็ได้

ส่วนที่ ๓

ผลของการจำนองและการบังคับจำนอง

มาตรา ๑๕ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๔ ผู้รับจำนองทรงไว้ซึ่งสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้จากเรือที่จำนองก่อนเจ้าหน้าที่ บุริมสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของเจ้าของเรือนั้น

มาตรา ๑๖ ผู้รับจำนองอาจฟ้องคดีต่อศาลขอให้บังคับจำนองได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ลูกหนี้ผิดนัดชำระหนี้ และผู้รับจำนองได้ส่งคำบอกกล่าวเป็นหนังสือไปยังลูกหนี้ให้จัดการชำระหนี้ ภายในเวลาอันสมควรที่กำหนดไว้ในคำบอกกล่าวนั้นแล้ว แต่ลูกหนี้มิได้จัดการชำระหนี้ภายในเวลาที่กำหนดนั้น

(๒) เมื่อเรือที่จำนองหรือสิ่งของที่สิทธิจำนองเรือครอบคลุมไปถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดสูญ หายหรือเสียหาย เป็นเหตุให้ไม่เพียงพอที่จะเป็นประกันการชำระหนี้ เว้นแต่เมื่อเหตุนั้นมีได้เป็นเพราะความผิดของผู้จำนอง และผู้จำนองได้เสนอจะจำนองเรือลำอื่นหรือทรัพย์สินอื่นแทนหรือเพิ่มเติมให้ มีราคาเพียงพอ หรือเสนอจะรับซ่อมแซมแก้ไขความเสียหายนั้น หรือจัดหาหาแทนซึ่งสิ่งที่สูญหายไปนั้นภายในเวลาอันสมควร

(๓) ผู้จำนองฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดหรือเงื่อนไขในสัญญาจำนอง ซึ่งตามสัญญาจำนองผู้รับจำนองอาจบังคับจำนองได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า

มาตรา ๑๗ ในการฟ้องคดีบังคับจำนอง ผู้รับจำนองอาจขอให้ศาลมีคำสั่งให้

(๑) ผู้จำนองนำเรือออกขายตามเงื่อนไขและภายในเวลาที่ศาลกำหนด

(๒) ผู้รับจำนองนำเรือออกขายตามเงื่อนไขและภายในเวลาที่ศาลกำหนด หรือ

(๓) ยึดเรือที่จำนองออกขายทอดตลาด

ทั้งนี้ ศาลจะมีคำสั่งให้ดำเนินการตาม (๑) หรือ (๒) ต่อเมื่อผู้รับจ้างแสดงให้เห็นที่พอใจต่อศาลว่าการดำเนินการโดยวิธีดังกล่าวจะเป็นประโยชน์แก่ทุกฝ่ายที่มีส่วนได้เสียมากกว่าการดำเนินการโดยวิธี ตาม (๓)

มาตรา ๑๘ นอกจากการบังคับจ้างตามมาตรา ๑๗ แล้ว ผู้รับจ้างจะฟ้องคดีเรียกเอาเรือจ้างของหลุดก็ได้ ภายในบังคับแห่งเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (๑) ลูกหนี้ได้ขาดส่งดอกเบี้ยมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปี
- (๒) ผู้จ้างไม่ได้แสดงให้เห็นที่พอใจแก่ศาลว่าราคาเรื่อนั้นมากกว่าจำนวนเงินที่ค้างชำระแก่ผู้รับจ้าง
- (๓) ไม่มีการจ้างรายอื่น และ
- (๔) ไม่มีเจ้าหนี้ซึ่งมีบุริมสิทธิทางทะเลร้องขอรับชำระหนี้ตามบุริมสิทธิทางทะเล

มาตรา ๑๙ ถ้า เอาเรือที่จ้างออกขายหรือขายทอดตลาดแล้วได้เงินจำนวนสุทธิน้อยกว่าจำนวน เงินที่ค้างชำระแก่ผู้รับจ้าง หรือถ้าเอาเรือจ้างของหลุดและเรื่อนั้นมีราคาน้อยกว่าจำนวนเงินที่ค้างชำระแก่ ผู้รับจ้าง เงินยังขาดจำนวนอยู่เท่าใดให้ถือเป็นหนี้สามัญซึ่งผู้รับจ้างอาจเรียกร้อง จากลูกหนี้ได้ แต่ถ้าผู้จ้างไม่ได้เป็นลูกหนี้จะเรียกร้องจากผู้จ้างไม่ได้

มาตรา ๒๐ ค่าฟ้องเกี่ยวกับการจ้างเรือตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เสนอต่อศาลดังต่อไปนี้คือ

(๑) ถ้าเจ้าพนักงานบังคับคดีได้ทำการกักเรือไว้แล้วตามกฎหมายว่าด้วยการกักเรือ ให้เสนอต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีตามกฎหมายว่าด้วยการกักเรือ

(๒) ในกรณีที่ไม่ได้มีการกักเรือตาม (๑) ให้เสนอต่อศาลแพ่ง

มาตรา ๒๑ สัญญา ซึ่งเจ้าของเรือที่มีใช้เรือไทยเอาเรือของตนตราไว้แก่บุคคลอื่นเพื่อเป็น ประกันการชำระหนี้ ให้ถือว่าเป็นการจ้างที่อาจบังคับได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าอยู่ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) สัญญานั้นได้ทำขึ้นโดยมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมายแห่งประเทศที่เรื่อนั้นได้จดทะเบียนไว้

(๒) ได้มีการจดทะเบียนสัญญาดังกล่าวไว้ในทะเบียนซึ่งอนุญาตให้บุคคลทั่วไปตรวจดู ได้ ณ ที่ทำการของรัฐที่มีหน้าที่ที่รับผิดชอบสัญญาเช่นนั้น และ

(๓) เป็นกรณีที่โจทก์อาจเสนอคำฟ้องต่อศาลได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายว่าด้วยการกักเรือ หรือกฎหมายอื่น

หมวด ๒ บุริมสิทธิทางทะเล

มาตรา ๒๒ ผู้ ใดมีสิทธิเรียกร้องที่เกี่ยวข้องกับเรือลำหนึ่งลำใด และมูลแห่งสิทธิเรียกร้องนั้นมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ ผู้นั้นย่อมมีบุริมสิทธิทางทะเลเหนือเรือลำนั้น

- (๑) สิทธิเรียกร้องอันเกิดจากการทำงานในฐานะนายเรือ ลูกเรือหรือคนประจำเรือของเรือลำนั้น
- (๒) สิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับการเสียชีวิตหรือบาดเจ็บของบุคคลใด ๆ ที่เกิดจากการดำเนินงานของเรือลำนั้น
- (๓) สิทธิเรียกร้องเอาค่าตอบแทนในการช่วยเหลือกู้ภัยเรือลำนั้น
- (๔) สิทธิเรียกร้องในมูลละเมิดที่เกิดจากการดำเนินงานของเรือลำนั้น แต่ไม่รวมถึงสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับการสูญหายหรือเสียหายของสินค้า และสิ่งของของผู้โดยสารที่อยู่ในเรือลำนั้น

สิทธิ เรียกร้องตาม (๒) หรือ (๔) ที่เกิดจากมลพิษน้ำมัน วัตถุกำมันตรังสี กัมมันตภาพรังสีและวัตถุนิวเคลียร์ ไม่ก่อให้เกิดบุริมสิทธิทางทะเลเหนือเรือลำนั้น

มาตรา ๒๓ ให้ เจ้าหนี้บุริมสิทธิทางทะเลมีสิทธิได้รับชำระหนี้อันค้างชำระแก่ตนจากเรือที่ อยู่ภายใต้บังคับแห่งบุริมสิทธิทางทะเล ก่อนเจ้าหนี้อื่น ๆ ทั้งนี้ ไม่ว่าลูกหนี้แห่งสิทธิเรียกร้องจะเป็นเจ้าของเรือหรือไม่ก็ตาม

มาตรา ๒๔ บุริมสิทธิ ทางทะเลตามพระราชบัญญัตินี้ให้ผลลัพธ์ได้โดยไม่ต้องจดทะเบียน และให้ได้ผลก่อนสิทธิจ้างตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งบุริมสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ใน กรณีที่มีบุริมสิทธิทางทะเลหลายรายแย้งกัน ให้บุริมสิทธิทางทะเลเหล่านั้น ได้ผลก่อนหลังตามที่เรียงลำดับไว้ในมาตรา ๒๒ เว้นแต่บุริมสิทธิทางทะเลในมูลค่าตอบแทน การช่วยเหลือกู้ภัยให้ได้ผลก่อนบุริมสิทธิทางทะเลอื่น ๆ เหนือเรือที่มีอยู่แล้วก่อนเริ่มปฏิบัติการช่วยเหลือกู้ภัยนั้น

ในกรณีที่บุคคลหลายคนมีบุริมสิทธิทางทะเลในลำดับเดียวกัน ให้บุคคลเหล่านั้นได้รับชำระหนี้ตามอัตราส่วนแห่งจำนวนเงินที่ตนเป็นเจ้าหนี้

ใน กรณีที่บุริมสิทธิทางทะเลในมูลค่าตอบแทนการช่วยเหลือกู้ภัยเกิดขึ้นหลาย ครั้ง ให้บุริมสิทธิทางทะเลที่เกิดขึ้นครั้งหลังสุดได้ผลก่อนตามลำดับ ทั้งนี้ ให้ถือว่าบุริมสิทธิทางทะเลในมูลค่าตอบแทนการช่วยเหลือกู้ภัยได้เกิดขึ้นใน วันที่ปฏิบัติการช่วยเหลือกู้ภัยได้เสร็จสิ้นลง

มาตรา ๒๕ ใน การบังคับตามบุริมสิทธิทางทะเล ให้เงินที่ได้จากการขายเรือชำระค่าค่าธรรมเนียม ค่าใช้จ่ายในการกักหรือยึดและขายเรือ ค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาเรือนับแต่เวลาที่ได้กักหรือยึดเรือนั้น ค่าใช้จ่ายในการส่งตัวคนประจำเรือกลับถิ่นฐาน และค่าใช้จ่ายในการจัดสรรเงินจำนวนดังกล่าว ตามลำดับเสียก่อน แล้วจึงจ่ายเงินส่วนที่เหลือให้แก่เจ้าหนี้บุริมสิทธิทางทะเล

มาตรา ๒๖ ใน กรณีที่มีการโอนสิทธิเรียกร้องซึ่งมูลแห่งสิทธิเรียกร้องนั้น มีลักษณะตามมาตรา ๒๒ ให้ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวมีบุริมสิทธิทางทะเลเช่นเดียวกับผู้โอน

มาตรา ๒๗ ใน กรณีที่มีบุริมสิทธิทางทะเลเหนือเรือลำใดเกิดขึ้นแล้ว การทำนิติกรรมโอนกรรมสิทธิ์เรือลำนั้นให้แก่บุคคลใด ๆ ต่อไปไม่ทำให้บุริมสิทธิทางทะเลที่เกิดขึ้นแล้วนั้นระงับสิ้นไป เว้นแต่กรณีที่ผู้รับโอนได้ดำเนินการแจ้งให้เจ้าหนี้บุริมสิทธิทางทะเลยื่น ข้อเรียกร้องของตนไปยังผู้รับโอนภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่น้อยกว่าหกสิบ วันนับแต่วันที่แจ้ง แต่เจ้าหนี้บุริมสิทธิทางทะเลไม่ได้ยื่นข้อเรียกร้องของตนไปยังผู้รับโอนภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้บุริมสิทธิทางทะเลเป็นอันระงับสิ้นไป

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำโดยประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันและปิดประกาศไว้ดังนี้

(๑) กรณีที่รับโอนกรรมสิทธิ์เรือไทย ให้ประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่มีจำหน่ายในท้องถิ่นที่เมือง ทำขึ้นทะเบียนของเรือนั้นตั้งอยู่อย่างน้อยหนึ่งฉบับกับหนังสือพิมพ์รายวัน ภาษาอังกฤษอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นเวลาเจ็ดวันติดต่อกัน และให้ปิดประกาศไว้ที่ทำการนายทะเบียนเรือประจำเมืองทำขึ้นทะเบียนของ เรือนั้น กับที่กองทะเบียนเรือ กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี*

(๒) กรณีที่รับโอนกรรมสิทธิ์เรือต่างประเทศมาจดทะเบียนเป็นเรือไทย ให้ประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยอย่างน้อยหนึ่งฉบับกับหนังสือ พิมพ์รายวันภาษาอังกฤษอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นเวลาเจ็ดวันติดต่อกัน และให้ปิดประกาศไว้ที่ทำการนายทะเบียนเรือประจำเมืองทำขึ้นทะเบียนที่จะ จดทะเบียนหรือได้จดทะเบียนเรือนั้นเป็นเรือไทย กับที่กองทะเบียนเรือ กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี*

มาตรา ๒๘ นอกจากกรณีตามมาตรา ๒๗ บุริมสิทธิทางทะเลจะดับสิ้นไปเมื่อ

(๑) พ้นเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่บุริมสิทธิทางทะเลนั้นได้เกิดขึ้น

(๒) ได้ขายเรือไปตามคำสั่งศาล ในกรณีเช่นนี้ให้เงินที่ได้จากการขายเรือนั้นตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งบุริมสิทธิทางทะเลแทน

(๓) ผู้รับจำนองเอาเรือจำนองหลุด

(๔) มีคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลถึงที่สุดให้รับเรือนั้น

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๒๙ บทบัญญัติมาตรา ๖ ไม่กระทบกระเทือนถึงการจำนำเรือไทยที่ได้ทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๐ การ จำนองเรือไทยที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมายอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นการจำนองตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

๑. ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนจำนอง

(๑) เรือขนาดไม่เกิน ๑๐๐ ตันกรอส	ครั้งละ	๕๐๐ บาท
(๒) เรือขนาดเกิน ๑๐๐ ตันกรอส		
แต่ไม่เกิน ๒๐๐ ตันกรอส	ครั้งละ	๑,๐๐๐ บาท
(๓) เรือขนาดเกิน ๒๐๐ ตันกรอสขึ้นไป	ตันกรอสละ	๑๐ บาท
แต่ครั้งหนึ่งไม่เกิน	ลำละ	๒๐,๐๐๐ บาท

๒. ค่าธรรมเนียมการหมายเหตุแก้ข้อความในสัญญาจำนอง

(๑) ไม่เพิ่มทุนทรัพย์	ครั้งละ	๒๐ บาท
(๒) เพิ่มทุนทรัพย์		
หนึ่งหมื่นบาทแรกหรือต่ำกว่าหนึ่งหมื่นบาท		๕๐ บาท
หนึ่งหมื่นบาทหลัง	หมื่นละ	๒๐ บาท

เศษของหนึ่งหมื่นบาทให้นับเป็นหนึ่งหมื่นบาท		
แต่ฉบับหนึ่งไม่เกิน		๕๐๐ บาท
๓. ค่าธรรมเนียมการค้ำเสาหลักฐาน		
(๑) หนึ่งร้อยค่าแรกหรือต่ำกว่าหนึ่งร้อยค่า		๑๐ บาท
(๒) หนึ่งร้อยค่าหลัง		ร้อยละ ๑ บาท
เศษของหนึ่งร้อยค่าให้นับเป็นหนึ่งร้อยค่า		
๔. ค่าธรรมเนียมการออกใบแทนใบทะเบียนเรือไทย		ฉบับละ ๑๐๐ บาท
๕. ค่าธรรมเนียมอื่น		ครึ่งละหรือฉบับละ ๕๐ บาท

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันการจ้างเรือเดินทะเลและบุริมสิทธิเหนือเรือเดินทะเลได้นำบทบัญญัติว่าด้วยจ้างและบุริมสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้ บังคับ แต่โดยที่กิจการเรือเดินทะเลมีลักษณะเฉพาะที่จำเป็นต้องมีการเคลื่อนที่ไปมา ในน่านน้ำของประเทศต่าง ๆ เกือบตลอดเวลา การนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับจึงไม่เหมาะสม จำเป็นต้องแยกการจ้างเรือเดินทะเลและบุริมสิทธิพิเศษเหนือเรือเดินทะเลออกจากกฎหมายว่าด้วยเรือไทยซึ่งยังคงบังคับตามบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยสมควรให้มีกฎหมายสำหรับใช้บังคับกับการจ้างเรือเดินทะเลโดยตรง และกำหนดบุริมสิทธิทางทะเลขึ้นไว้โดยเฉพาะสำหรับเรือเดินทะเลเพื่อประโยชน์ ในการพัฒนาพาณิชย์นาวีของไทย และคุ้มครองบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องกับเรือเดินทะเลได้อย่าง เหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

*พระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕

มาตรา ๑๔ ในพระราชบัญญัติการจ้างเรือและบุริมสิทธิทางทะเล พ.ศ. ๒๕๓๗ ให้แก้ไขคำว่า “กรมเจ้าท่า” เป็น “กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชย์นาวี”

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้จัดตั้งส่วนราชการขึ้นใหม่โดยมีภารกิจใหม่ ซึ่งได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม นั้นแล้ว และเนื่องจากพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้บัญญัติให้อำนาจหน้าที่ของส่วนราชการรัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วนราชการเดิมมาเป็นของ ส่วนราชการใหม่ โดยให้มีการแก้ไขบทบัญญัติต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ที่โอนไปด้วย ฉะนั้น เพื่อบังคับให้เป็นไปตามหลักการที่ปรากฏในพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกา ดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้สอดคล้องกับการโอนส่วนราชการ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องมีความชัดเจนในการใช้กฎหมายโดยไม่ต้องไปค้นหาในกฎหมาย โอนอำนาจหน้าที่ว่าตามกฎหมายใดได้มีการโอนภารกิจของส่วนราชการหรือผู้รับผิดชอบ ขอบตามกฎหมายนั้นไปเป็นของหน่วยงานใดหรือผู้ใดแล้ว โดยแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้มีการเปลี่ยนชื่อส่วนราชการ รัฐมนตรี ผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการให้ตรงกับการโอนอำนาจ หน้าที่ และเพิ่มผู้แทนส่วนราชการในคณะกรรมการให้ตรงตามภารกิจที่มีการตัดโอนจากส่วน ราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่ รวมทั้งตัดส่วนราชการเดิมที่มีการยุบเลิก แล้ว ซึ่งเป็นการแก้ไขให้ตรงตามพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้